

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. november 18.
(vasárnap evangelizáció)

Horváth Géza

JÉZUS A MENEDÉK

Énekek: 294; 230

Alapige: 4Móz 35,9-15

Imádkozzunk!

Olyan jó, hogy az előbb Téged szólíthattunk meg Úr Jézus Krisztus, dicsőséges Megváltónk. Köszönjük, hogy Téged dicsőíthetünk azért, mert áldó szavad van felénk, pedig úgy jövünk és úgy kellett jönnünk, hogy feddő szót érdemelnénk mi szegények és nyomorultak a bűn miatt. Mégis köszönjük, hogy a Te áldó szavadban nemcsak a bűn megítélése van, hanem annak megoldása is. Köszönjük, hogy megmutatod a zsácutcáinkból a kiutat, és köszönjük, hogy nekünk, földi, nyomorult embereknek mennyei távlatokat nyitsz.

Most is szeretnénk kérni a Te áldó szavadat, Urunk, azért, hogy életünk fel szabaduljon, azért, hogy áldássá legyünk és áldottak lehessünk ezen a földön, amelyet adtál nekünk, azért, hogy Te vezesd a mi életünket. Bárcsak esdekelne a mi lelkük ezért! Bárcsak feladnánk azt a vezetést, amit elménk és egész természetünk követel tőlünk, és átadnánk a vezetést Neked! Könyörülj meg rajtunk, Urunk!

Köszönjük, hogy az igében felragyogtatod, hogy ez lehetséges, mert Te szabádító vagy, mert Te úrrá akarsz lenni a mi életünk fölött. Köszönjük, hogy a Te hazahívó szavad nemcsak arra vonatkozik, hogy egyszer majd azt mondd nekünk: jöjj haza, jövel gyermekem, hanem a Te hazahívó szavad most is hangzik, amikor bennünket itt az életben hazahívsz az atyai házba, hajlékba, amikor kihívsz bennünket ebből a világból, a bűnből és a kárhozatból.

Köszönjük, hogy megajándékozol bennünket ezzel az estével, Urunk, és kérünk, hogy ne szóljon igéd hiába!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Mózes negyedik könyve 35. fejezetéből, a 9. vers-től a 15. verssel bezárólag! A megnevezett helyen, így szól hozzánk az írott ige: *„Ez-után azt mondta az ÚR Mózesnek: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Amikor átmertek a Jordánon Kánaán földjére, válasszatok ki városokat, ame-lyek menedékvárosaitok legyenek, hogy oda menekülhessen a gyilkos, ha nem szándékosan öl meg valakit. Legyenek e városok menedékül a vérbosszuló ellen, hogy ne haljon meg a gyilkos, amíg ítéletre nem áll a gyülekezet elé. A városok közül hat legyen menedékvárosul. Hármat jelöljete ki a Jordánon túl és hármat Kánaán földjén; ezek menedékvárosok legyenek. Menedékül legyen ez a hat vá-ros Izráel fiainak, a jövevényeknek és a közöttük lakozó idegeneknek, hogy oda menekülhessen az, aki nem szándékosan ölt meg valakit.”*

Testvérek, a Mózes 4. könyvének a végéhez érkezünk, és az utolsó előtti feje-zetben, ahogy most is hallottuk, Isten rendelkezik az úgynevezett menedékváros-okról. Más helyen is van szó erről a Bibliában, de itt a vándorlás során újból szól Isten, és ezt mondja Mózesnek: szólj Izráel fiainak, válasszanak ki menedékvá-rosokat, ahova elmeneküljön az, aki nem szándékosan ölt meg valakit. Ide futhat a gyilkos; itt biztonságban van, de csak a város kapuin belül, azon kívül nem me-hetett. Nem örökre kellett itt tartózkodnia. Úgy volt Isten rendelkezése, hogy csak a főpap haláláig; a főpap halálakor megszabadult a menedékvárosból és vissza-térhetett. Azért volt erre szükség, mert abban az időben, ha valaki gyilkolt, akkor a rokonok vagy a családtagok rögtön vérbosszút követeltek, és képesek és készek voltak az ilyen embert megölni.

Éppen ezért Isten rendelkezik, mert az igének örök üzenete számunkra, hogy a mi Istenünk mentő Úr, a mi Istenünk szerető Isten, aki be akar avatkozni a mi életünk rettenetes és szörnyű eseményeibe. Ezzel kezdődik, hogy: „ezután monda az ÚR Mózesnek...” Tehát, ez azt jelenti számunkra először is, hogy Isten a bűn-eset után az embert nem hagyja el, nem hagyja magára, hanem újból és újból kö-zeledik hozzá. Újból és újból ígét ad neki, újból és újból figyelmezteti, újból és új-ból felkínálja az Ő segítségét, az Ő megoldását. Olyan jó, hogy a Biblia első lapjain már erről olvasunk, amelyet úgy nevezünk, hogy „protoevangélium”; amikor Is-ten az Édenkertben lehajol az emberhez. Már ott megoldást kínál neki, amelyet el-készített, és amelyet a maga idejében be fog teljesíteni. Az első emberpárnak fel-ragyogtatja azt, hogy az asszony magva majd a kígyó fejére fog taposni, és megígéri Jézus Krisztust a Szabadítót, a Megváltót. A menedékvárosok sok mindenben Jé-zus Krisztus előképei, de nem mindenben. Majd meg fogjuk látni, hogy az Ószö-vetségben mennyire nem teljes a váltság, Jézus Krisztusban pedig miért és meny-nyre teljes a megoldás, a szabadítás és a váltság!

Tulajdonképpen, ez az ige arról beszél nekünk, hogy a bűnt nem lehet semmis-sé tenni; annak súlya van, és annak következményei lesznek. Az ember azt gondol-já, hogy a bűnnek nincs vagy nem lesz semmilyen következménye. Isten azonban az igében azt mondja, hogy Ellene nem lehet felelőtlenül vétkezni, az Ő paran-csát nem lehet büntetés nélkül áthágni. A Nélküle és az Ő vezetése nélkül való em-beri élet olyan bűnös élet, amelynek következményei lesznek. Mint ahogy itt is, ha valaki elkövetett egy bűnt, annak lett következménye, és nemcsak az, hogy jöttek

a rokonok, hanem még egyéb következményei is lettek. Sokszor az ember nem számol ezzel!

Hadd említsek a Bibliából két példát, hogy Istennek gyermekei sem számoltak ezzel annak idején! Ott van például Mózes, aki úgy gondolkodott, hogy nem látta senki, és hogyha az elkövetett bűnt nem látja senki, akkor az nem is létezik. Ha nem tud róla senki, csak én, akkor azt a szívemben el lehet rejteni és be lehet zárni. A Biblia mondja, hogy vannak ilyen titkos bűnök, de én inkább úgy nevezném, hogy „eltitkolt bűnök”. Vagy gondoljatok arra, amikor Dávid nem ismeri fel, hogy milyen bűnbe esett! Isten odaküldi Nátán prófétát, aki elmond neki egy történetet egy bárányról. Bizony, Dávid nehezen jön rá, csak a végén, amikor egészen konkréttá teszi a próféta számára, hogy te vagy az az ember, Dávid akkor roppan össze, hogy igen, ő házasságtörő, ő gyilkos, ő lopott, ő kívánt, vagyis, hogy ő az Istennek minden parancsát megszegte és áthágta. Milyen nehezen jön rá erre még akkor is, amikor pedig látja és tudja, hogy ennek a bűnnek van egy földi és van egy örök életre szóló következménye!

Azonban, a mai igénk olyan szépen beszél arról, hogy Isten az emberen könyörül. Isten látja ezt az állapotot, szemmel tart így is bennünket, és nemcsak az Övéi, hanem azok életében is, akik nem Hozzá tartoznak. A menedékvárosokról azt mondja Isten: oda fussanak nemcsak az Izráel fiai, hanem a jövevények és a közöttük lakó idegenek is. Tehát, Isten felkínálja, nemcsak az Ő népének, hanem a jövevényeknek, meg még a kapuikon belül lévő idegeneknek is, hogy ők is oda menjenek, mert ez rájuk is vonatkozik.

Szeretném a testvéreknek még elmondani azt, hogy amikor az ember nem látja a bűnei következményét, nem szembesül vele, és amíg nem látja, és amíg nem szembesül vele, addig mindig máshol keresi arra a megoldást. Olyan szomorú vagyok, amikor hallom, hogy a gyermekeket nem Jézushoz hozzák, hiszen Ő azt mondta: engedjétek hozzám jönni a gyermekeket – hanem viszik úgynevezett szakemberekhez. Nem baj, ha a szakember azt vallja, hogy Jézus Krisztus tud segíteni! Semmi baj, hogyha egy szakemberhez viszik, de az a baj, mikor azt gondolják, hogy csak a világban tudnak rajta segíteni! Jézus meg azt mondja: hozzátok hozzám! Nem azt mondja, hogy menj oda, ahol segítenek rajtad, hanem azt mondja: jöjj, mert Én segítek rajtad!

Azt olvassuk a Bibliában, hogy hat menedékvárost kellett kijelölni. Miért éppen hatot? Azért, mert a hét a Bibliában a teljesség száma, a hat pedig azt jelenti, hogy nem a teljes. Azért, hogy Isten elénk adja a Szentírásban, hogy ez nem a teljes megoldás. Ember, ez nem a teljes váltságról szól! Az ember teljes megoldása majd Jézus Krisztusban lesz! Ezért nem lehetett hét menedékvárost kijelölni, csak hatot! Isten ezzel arra akart előre mutatni, hogy lesz majd egy menedék, ahogy most énekeltük az énekben, hogy „Jézus, menedékem! Hű oltalmam nékem, Te vagy egyedül!” Azért, mert Isten csak Jézus Krisztusban készíti el az embernek a teljes váltságot. A menedékváros csak egy ideiglenes valami, nem ad teljes megoldást. Majd fogjuk látni, hogy miért nem!

Aztán, ezt a hat menedékvárost úgy kellett kijelölni, hogy ahol Izráel népe lakott, mindenünnen könnyen el lehessen érni! Tehát, nem egy kupacban jelöltek ki hat várost, hanem különböző helyeken az ország területén, amelyet Izráel né-

pe elfoglalt már, azért, hogy mindenünnen meg lehessen közelíteni. Sőt, egy másik helyen azt mondja Mózesnek az Úr, hogy „csinálj oda utakat!” Még utakat is kellett csinálni a menedékvárosba, hogy jobban, könnyebben odataláljanak. Én ebben mindig az Isten hűségét, szeretetét, irgalmát látom, hogy mindenütt szét-szórtan voltak a menedékvárosok. Nehogy azt mondja valaki: ó, olyan messze van, úgyse érek oda! Nehogy azt mondja valaki: ó, olyan nagy az én bűnöm, hogy arra úgyszincs megoldás, arra úgyszincs bocsánat, arra úgyszincs váltság! Ilyenekkel is találkoztam a szolgálatom során, amikor valaki így gondolkozott, hogy „az én bűnöm nagyon nagy, arra biztos nincsen bocsánat!” Akkor kikerestük mindig az ígét, hogy olvassuk el együtt: „Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1 Jn 1,7)

A Biblia világosan elénk adja a Rómabeliekhez írt levélben, hogy egyaránt bűnösök vagyunk, csak nem egyformán vagyunk bűnösök. Egy tízszeres rablógyilkos másképp bűnös, mint mi, akik ilyen kegyesen viselkedünk, és ilyen bűnöket nem követtünk el! A Biblia azt mondja, hogy Isten igazságának egyikünk se tud megfelelni. Se a tízszeres rablógyilkos, se én a jóember, az áldott jó szívemmel. Mindegy, hogy valaki a víz szintje alatt csak két centivel van, valaki meg tíz méterrel. Mindkettő meg fog fulladni. Teljesen mindegy, hogy öt centis vízben vagy az óceán mélyén fullad meg valaki!

Így értjük meg azt a bibliai ígét, amikor az Úr Jézus azt mondja: neki sok bűne bocsáttatott meg, ő jobban szeret. Miért? Mert ő, mélyebben volt. Mert ő tíz méterrel volt a víz felszíne alatt, és ott voltak a kegyes farizeusok, akik tizedet adtak mindenből, legfőképpen a kapormagból, meg a köményből, és azt gondolták, hogy ők nem ilyenek. Persze, ti csak két centivel vagytok a víz színe alatt! Amikor az ember így gondolkodik, akkor azt lehet mondani, hogy igen, valóban, Jézus is így mondta: „neki sok bűne bocsáttatott meg”, de azt a szintet, amit Isten nekünk felállított, amely az ember számára az életet, az örök életet jelentené, azt egyikünk sem éri el. Mindnyájunknak szüksége van a megváltásra, az Úr Jézus Krisztusra.

A Biblia tehát azt mondja nekünk, hogy kijelöli Isten a menedékvárosokat, és figyeljük meg, hogy mi a magyarázat! Aki nem szándékosan ölt embert, az oda-futhasson. A Biblia említ példát is, hogy fát vág két ember az erdőn, és az egyik fejsze vasa lerepül, ami éppen a másikat eltalálja és meghal. Ez nem volt szándékos, persze annyiban tehetett róla, hogy nem nézte meg, hogy jó-e a fejsze és a vasa. Miért nem tett bele éket, és miért volt felelőtlen? De nem volt szándékos! A menedékvárosoknál így kellett különbséget tenni: szándékosan követték el vagy nem. A gyülekezet meg megítélte: szándékos volt vagy nem.

Az Újszövetségben egészen máshogy lesz! Emlékszünk arra, amikor Jézus imádkozik? Emlékszünk arra, amikor István vértanú imádkozik? „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Tehát, mintha az ember nem szándékos bűnt, hanem olyan bűnt követne el, amelyet tudatlanságban vagy akaratán kívül végez. Pál apostol a Rómabeliekhez írt levélben nagyon világosan mondja: azt a törvényt találom a testemben, amely ott van bennem, hogy hiába tudnám azt, hogy mi a jó, nem tudom véghezvinni. Pál apostol úgy beszél önmagáról, hogy Isten könyörült rajta: mert tudatlanul cselekedtem. Vagy az Aposto-

lok Cselekedetei 3. részében azt mondja Péter: ti tudatlanságból cselekedtetek, miként a ti fejedelmetek is.

Tehát, az Újszövetség kifejezi azt, hogy erre mindnyájunknak szüksége van. Nincs különbség, mindnyájan vétkeztek és híjával vannak az Isten dicsőségének, azért, hogy Jézus elmondhassa: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtak, akik terheket hordoztok, és én nyugalmat adok nektek! Jézus hívja a bűnöst; nem számít, hogy kicsoda. Nézzétek meg, az evangéliumban hányszor olvassuk azt, hogy nem számít, kicsoda! Az emberek, a zsidók, a farizeusok, az írástudók felháborodtak, hogy kihez ment be szállásra. Nekem a szolgálatom ideje alatt még falun, olyan sokszor mondták azt: ha tetszene tudni, hogy ki ül ott az első sorban! Ha tetszene tudni, milyen kommunista volt az! Mi ilyenek vagyunk, ítélkezünk, mi tudjuk, hogy ő ki volt. Én nem, én sokkal különb voltam! Na, de az, ha tetszene tudni! És milyen jó, hogy Jézus tudta még azt is, hogy mi van az emberben!

Nemrég hallottuk az ígét, hogy Zákeus házába nem mentek be a tanítványok, nem is tudták leírni, hogy mi történt ott, miről beszélt Jézus meg Zákeus. Tudniillik, Zákeust lehívja: Ma nékem a te házadnál kell maradnom – és ott folytatódik a történet, amikor kijöttek: Zákeus pedig előállván... és az ígéből úgy látjuk, hogy a tanítványok nem mentek be Zákeus házába. Hát, oda nem! Máshova igen, de oda nem! Miért? Mert ő a vámszedőknek is a főnöke! A legalávalóbbak között is a legalávalóbb! Vagy a parázna asszony, aki tetten kapatott, mint házasságtörő! Jézus meg azt mondja egy másik helyen: de ha már kívánságod volt a szívedben, te is az vagy! Ha csak az indulat van ott, csak a kívánság van ott, ugyanaz a bűn, mintha elkövetted volna! Ezért az Újszövetségben a menedékvárosok története már úgy vonatkozik ránk, hogy erre, mindnyájunknak szükségünk van. Ez a menedék pedig nem más, mint az Úr Jézus Krisztus, akiben van a mi váltáságunk vére által, bűneink bocsánata.

Éppen ezért hirdeti a mai ígénk, hogy van menedék! Ha nem veszi valaki komolyan, hogy van menedék, és ez a menedék Jézus, akkor el fogja érni a következmény. Viszont, Jézus Krisztus megváltása a Biblia szerint, nemcsak a bűneinkre vonatkozik, hanem annak következményeire is érvényes. Így mondták a reformátorok, olyan szépen: Jézus váltsága két dologra vonatkozott: hogy megszabadítson a legfőbb gonosztól, és részesítsen a legfőbb jóban. Tehát, a menedékváros még azért nem teljes megoldás, mert ott még ezt nem olvassuk, hogy részesít a legfőbb jóban. Ott csak azt olvassuk, hogy megszabadít a legfőbb gonosztól, megszabadít a következménytől. Megszabadít a bosszúálló rokonok bosszúállásától, haragjától és indulatától, de az Újszövetség mennyivel több, amikor azt mondja: a Szentlélek Krisztushoz kapcsol és minden Ő javainak részesévé tesz. A Krisztusban való váltság nemcsak bocsánatot ad nekünk, hanem kegyelmet arra nézve, hogy éljünk az Úrnak, szolgáljunk Neki és szeressük Őt.

Látjuk tehát, hogy a menedékváros nem a teljes és végleges megoldás. Mégis, abban a korban, Istennek egy olyan rendelkezése és egy olyan intézménye, amely elengedhetetlenül szükséges volt, hogy egymást meg ne öljék! Kálvin így mondja: hogy Isten a gonoszságnak gátat szabjon. Ha Isten nem szabott volna a gonoszságnak határt, akkor már ez a Föld nem létezne. Már egymást kiirtottuk volna, a Földet teljesen megmérgeztük volna, már minden összeomlana, ha Isten

a gonoszsgot nem fékezné! Akkor a világ futna, robogna a maga ítélete felé! Tehát, ezért nem teljes megoldás a menedékváros, de mégis Istennek irgalma és Istennek kegyelme!

Ugyanakkor, a menedékváros csak a földi életre vonatkozott. Nem adott mennyei megoldást, csak azt, hogy amíg a főpap meg nem hal, addig ne öljék meg, a bosszút ne érvényesítsék egy bizonyos időre, a földi létre. Jézus váltsága viszont nem csak erre a földi létre vonatkozik, hiszen olyan szépen mondja az ige is, olyan nagyszerűen: Én örök életet adok nekik, és soha örökké el nem vesznek. Vagy, a Rómabeliekhez írt levél 8. fejezetének 1. verse: nincs már kárhoztató ítélet azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak! Itt nem azt mondja, hogy nincs földi számonkérés, hanem azt, hogy nincs mennyei, isteni ítélet ellenünk. Hát, ilyen menedék! A menedékváros csak előre mutat arra, hogy majd jön az igazi menedék, ahol énekelheti egy gyülekezet: „Jézus menedékem, hű oltalmam nékem, te vagy egyedül.”

És mi a szomorú testvérek? Így szól az Úr: „...és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.” Az ember nem akar menni a menedékvárosba! Mi azt mondjuk, hogy bolond volt az, aki nem akart menni a menedékvárosba. Bolond az, aki nem használja ki ezt a lehetőséget! Ugyanakkor Jézus meg azt mondja: gyere hozzám! Ha nehéz az élet terhe, és roskadozva hordod azt; bűneid, ha bánatnak téged – mondja egy lelki ének, és feltámadnak ellened, akkor jöjj a Golgotára! Isten olyanná tette számukra a Golgotát, amely könnyen elérhető, mert nem kell Jeruzsálembe utazni, hanem „Áll a Krisztus szent keresztre, elmúlás és rom felett.” Mert amikor az ige a keresztről beszél, a Golgotáról beszél, akkor úgy vagyunk, mint Pál, aki azt mondta: mintha közöttetek feszítettett volna meg a Krisztus. Ilyen könnyűvé tette Isten az utat! Olyan könnyűvé tette, hogy Ő maga leszállt, Ő maga eljött közénk, hív bennünket és vár bennünket.

Két történettel hadd fejezzem be; az egyik egy bibliai, a másik egy hétköznapi, hogy lássuk, miről van szó megint! Az egyik, a számomra nagyon kedves filippi börtönőr története, az Apostolok cselekedetei 16. fejezetéből. Látjuk, hogy ez az ember öngyilkos akar lenni, hiszen azt gondolja, hogy a foglyok elszöktek, számonkérés lesz. Abban az időben, az akkori törvények szerint, ha egy börtönből a foglyok megszöktek, akkor a börtönőrön kérték számon, ezért akart öngyilkos lenni. Pál azonban azt mondja neki: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz!” Van menedék! Milyen jó, hogy hit által ez az ember rááll erre a menedékre! Most hadd mondjam így a mai igével: odafut a menedékvároshoz; odafut Jézushoz! Higgy az Úr Jézusban!

A másik pedig egy olyan történet, amit fiatal koromban olvastam egy evangéliumi könyvben. Amikor először olvastam, akkor őszintén megmondom, hogy könnyes lett a szemem. Azóta is, ha egyszer-kétszer beszéltem róla, könnyes lett a szemem. A történet arról szól, hogy egy családban egy „fekete bárány” fiú a család szégyene volt. Minden gazemberségben benne volt, és persze, ennek meglett a következménye: börtönbe csukták. Egyszer csak jöttek a szabadulás napjai. Mielőtt kiszabadult volna, írt a szüleinek egy levelet: ő megérti, hogyha nem is akarnak vele találkozni, nem is akarják látni, de ő mégis szeretne hazamenni, mégis szeretne velük újból együtt lenni és együtt lakni. De a fiú bizonytalan volt, és

azt írta: nem baj, ha nem fogadtok vissza, azt is megértem. A vonat ott megy el a kertetek alatt, a nagy körtefára akasszatok fel egy fehér rongyot, hogyha visszafo-gadtok, ha nem fogadtok vissza, akkor ne tegyétek! Hogyha ott lesz a fehér rongy, akkor leszállok, ha nem lesz ott, akkor megyek tovább! A férfi nagyon magába szállt, és egyre jobban magába roskadt, ahogy közeledtek a kertjükhöz, hogy va-jon mi lesz! Az utolsó kanyar után, amikor már gondolta, hogy feltűnik a kert, akkor mégis csak kinyitotta a szemét, és nézte, hogy vajon mi van a körtefán. És a körtefán nem egy fehér rongy volt, hanem az egész tele volt aggatva fehér rongy-gyal, és az volt az üzenete, hogy „szeretünk, megbocsátunk, várunk haza”!

Testvérek, a Golgota keresztjét úgy lássátok, hogy lelkileg a mi számunkra az Atya teleaggatta ilyen fehér ruhákkal, amelynek az a jelentése, hogy „szeretlek, hazavárlak, bocsánatot adok”! Ne menj máshoz bocsánatért, segítségért, megoldásért, szabadulásért! Nincs máshol segítség! Az Apostolok cselekedetei 4:12-ben olyan szépen kijelenti a Lélek: „Nincs üdvösség senki másban. Mert nem adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” Ez azt jelenti, hogy nincs más menedék! Milyen boldog lenne a mi szívünk, ha ma este vallaná: Jézus, menedékem vagy! A lelkem a viharból, bűnből, minden bajból, Hozzád me-nekül.

Vegyük komolyan, testvérek, hogy minden viharból – tele van az életünk vi-harral és annak következményeivel; minden bajból – megint csak, annyi bajjal küszködünk, de legfőképpen a mi rossz természetünkkel; azt mondja: hozzád me-nekül. A mi Urunk Jézus így szól: aki hozzám jön, azt semmiképpen ki nem vetem, semmiképpen el nem küldöm. Ezért meneküljünk, mert Jézus Krisztus golgotai keresztjénél áldássá lesz az átok, megbékéltet a keresztt, el nem múló boldogsá-god, békességed ott keresd! Nincs más megoldás; fogadd el, s mindenestől tied! Tied a bocsánat, tied Krisztus, tied az élet, tied az üdvösség, azért, mert Isten így rendelkezett! Ezt akarja végbevenni. Ezért adta az Ő egyszülött Fiát. Ezért halt meg, ezért szenvedett, hogy ezt számunkra megszerezze, és számunkra átadhas-sa. Ezért támadt fel. Ezért legyen dicsőség Jézusnak, és áldjuk a megöletett Bá-rányt, örökkön örökké!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy valóban drága menedék vagy, és életün-ket nemcsak e földi létre nézve akarod megoldani, hanem az örökkévalóságra nézve is, hiszen nemcsak életet adsz nekünk, hanem örök életet készítettél ne-künk. Kérünk, munkáld Szentlelkeddel azt, hogy induljunk, hogy ne várjunk, ne késlekedjünk, ne habozzunk! Ne várjunk az ítéletre, ne várjuk meg, míg elfogynak napjaink és éveink, hanem Hozzád meneküljünk, a kegyelemnek drága, elkészí-tett forrásához! Kérünk, hogy Te magad végezd ezt a munkát a mi szívünkben, és tégy erre bennünket hajlandóvá! Te világosítsd meg elménket, hogy meglássuk, igen, nincs más út, Hozzád kell menekülnünk, Téged kell átölelnünk, Te vagy a menedék!

Kérünk Téged, hogy tarts meg bennünket. Köszönjük, hogy olyan menedék vagy, aki soha nem adsz át bennünket az ítéletnek, mert soha nem fogunk el-

JÉZUS A MENEDÉK

veszni. Nem adsz oda régi rabtartónknak vissza, nem küldesz el magadtól. Valóban valljuk, hogy nincs más ilyen, mint Te, akiben ennyi irgalom, ennyi szeretet, Istennek ilyen bocsánatot adó kegyelme összpontosult, mint Benned Uram, aki így elfogadtad a bűnöst, és nem róttad fel a gonoszt, ha volt bűnbánat. Ezért adj a szívünkbe drága bűnbánatot, megsomorodást, de add, hogy ennek az legyen a következménye, hogy Hozzád térünk, Nálad maradunk, Téged szolgálunk és Téged követünk.

Áldd meg, kérünk, éjszakánkat, holnapi napunkat és egész hetünket! Áldd meg munkáinkat, dolgainkat, szeretteinket, közelben és távolban; az igeszolgalatokat ezen a héten mindenütt, ahol hirdetik a menedéket, mint az ember számára egyetlen megoldást. Kérünk, hogy ma, ha a Te szavadat halljuk, ne keményítsük meg a mi szívünket!

Ámen.

230. ének

Angol dallam.

Áll a Krisz- tus szent ke- reszt-je
El- mú- lás és rom fe- lett,
Krisz- tus- ban be- tel- je- sed- ve
Lá- tom üd- vös- sé- ge- met.

2. Bánt a sok gond, űz a bánat, Tört remény, vagy félelem: Ő nem hágy el, biztatást ad: Békesség van én velem.

3. Boldogságnak napja süt rám; Jóság, fény jár útamon: A keresztfá ragyogásán Fényesebb lesz szép napom.

4. Áldássá lesz ott az átok, Megbékéltet a keresztt; El nem múló boldogságod, Békességed ott keresd!

5. Áll a Krisztus szent kereszttje Elmúlás és rom felett, Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.

Bowring János, 1825.